

Szczepionka przeciwko błonicy, tężcowi, krztuścowi i polio

Dzieciom w 2. klasie (około 7-letnim) i 10. klasie (około 15-letnim) oferuje się szczepionkę przeciwko błonicy, tężcowi i polio.

Szczepionka przeciw błonicy, tężcowi, krztuścowi i polio jest podawana jako szczepionka czteroskładnikowa (tj. przeciwko czterem chorobom naraz, dzięki czemu wymagane jest wykonanie tylko jednego zastrzyku ramię u dziecka).

- Szczepionki przeciw błonicy i tężcowi są oparte na toksynach wytwarzanych przez bakterie, ale niewywołujących toksycznych skutków.
- Szczepionka przeciwko krztuścowi zawiera oczyszczone fragmenty wywołującej go bakterii.
- Szczepionka przeciwko polio zawiera nieaktywne wirusy polio z trzech szczepów, które mogą powodować chorobę u ludzi.

Żaden ze składników szczepionki nie jest żywy.

Informacje o chorobach

Błonica to ostre zakażenie górnych dróg oddechowych wywołane przez bakterie błonicy. Bakterie te produkują toksyny, które mogą powodować poważny i utrudniający oddychanie obrzęk błon śluzowych gardła. Toksyny mogą również atakować serce, nerki i tkankę nerwową. Choroba może być śmiertelna. W czasie i tuż po II wojnie światowej w Norwegii wystąpiły epidemie błonicy. Po wprowadzeniu szczepień w 1952 roku wystąpiło tylko kilka przypadków choroby po zakażeniu za granicą. Błonica jest nadal obecna w niektórych regionach Europy i innych częściach świata.

Tężec jest wywołwany przez bakterie znajdujące się w glebie. Zakażenie może wystąpić, gdy bakteria wejdzie w kontakt z ranami. Choroba nie jest przenoszona z człowieka na człowieka. Bakteria produkuje toksyny, które atakują układ nerwowy i powodują sztywność mięśni oraz bolesne skurcze. Choroba jest wysoce śmiertelna. Jest mniej rozpowszechniona w krajach nordyckich niż na obszarach o cieplejszym klimacie.

Koklusz (krztusiec) to przewlekłe (trwające 6–12 tygodni) zakażenie układu oddechowego z ciężkimi napadami kaszlu. Krztusiec może prowadzić do uszkodzenia mózgu z powodu braku tlenu podczas napadów kaszlu, a w rzadkich przypadkach do zgonu. Może być szczególnie niebezpieczny dla małych dzieci, zwłaszcza niemowląt. U starszych dzieci i dorosłych choroba może być długotrwała i dokuczliwa, ale rzadko zagraża życiu. Choroba jest bardzo zakaźna – zanim wprowadzono szczepienia, zakażało się prawie 100 procent populacji.

Polio to choroba wirusowa, która zwykle powoduje objawy jak przy przeziębieniu, bóle ciała lub biegunkę. Może powodować stan zapalny opon mózgowych (zapalenie opon mózgowo-rdzeniowych) i prowadzić do trwałego paraliżu. Zdarzają się przypadki zgonów. Przed pojawieniem się szczepionki w 1957 roku w Norwegii dochodziło do corocznych epidemii polio, w wyniku których kilkaset dzieci i nastolatków zostało trwale sparaliżowanych, a nawet 10 procent zmarło. Odkąd wprowadzono szczepienia, choroba jest pod kontrolą w Norwegii i wielu innych krajach. Europę uznano za wolną od polio w 2002 roku, ale choroba nadal występuje w kilku krajach Afryki i Azji. Nieszczepione osoby mogą zostać zakażone w czasie podróży i zakażać innych nieszczepionych ludzi po powrocie.

U dorosłych zaleca się podawanie co 10 lat dawek przypominających szczepionek przeciwko błonicy, tężcowi, krztuścowi i polio.

Częste działania niepożądane

Zaczerwienienie, obrzęk i ból w miejscu wstrzyknięcia występują po szczepieniu u 1 osoby na 10 i mogą utrzymywać się przez kilka dni. Obszerne, bolesne reakcje są rzadkością.

Ogólne objawy niepożądane, takie jak ból głowy, zmęczenie, senność, nudności lub gorączka są mniej częste. W przypadku wysokiej gorączki należy skontaktować się z lekarzem, ponieważ gorączka może mieć inne przyczyny, które wymagają leczenia.